

MINISTERIET FOR KULTURELLE
ANLIGGENDER

Notat om filmstøtten.

Ad 1.

Ifølge § 11, stk. 1, i lov nr. 236 af 7. juni 1972 om film og biografer har Det danske Filminstitut til opgave at virke til fremme af filmkunsten i Danmark.

Ifølge § 11, stk. 2, kan filminstitutts midler *efter bestemmelse af instituttets bestyrelse* anvendes til en række, i denne bestemmelse nærmere angivne formål, bl. a. lån eller garanti for lån til produktion af danske eller co-producerede film.

Filminstitutts bestyrelse består af 5 medlemmer, der udpeges af ministeren for kulturelle anliggender efter nærmere regler i lovens § 12, stk. 1. Institutbestyrelsens afgørelser om fordelingen af de midler, der af bestyrelsen er afsat til manuskript- og produktionsstøtte, træffes efter indstilling af særligt udpegede filmkonsulenter, jfr. lovens § 13.

Bestemmelsen i den gældende filmlovs § 11, stk. 2, svarer til den tidligere film- og biograflovs (lov nr. 155 af 27. maj 1964) § 18, stk. 2, hvorefter filmfondens midler *efter bestemmelse af fondens bestyrelse* kunne anvendes til en række nærmere angivne formål.

Da der ikke i den nugældende filmlov er indføjet nogen bestemmelse om, at bestyrelsens beslutninger om støtte kan ændres af ministeren for kulturelle anliggender eller andre instanser, må de gyldige beslutninger, som institutbestyrelsen har truffet inden for filmlovens rammer, som hidtil betragtes som endelige.

Ad 2.

Lige siden gennemførelsen af den første lov om film og biografer i 1964 har det været en ganske fast opfattelse hos de skiftende kulturministre, at der ikke kunne gribes ind

over for de — ofte kontroversielle — beslutninger, som er blevet truffet af de skiftende bestyrelser for filmfonden og filminstituttet. Denne opfattelse har — som det fremgår af det ovenfor nævnte — støttet sig på formuleringerne af 1964-lovens § 18, stk. 2, og den nugældende filmlovs § 11, stk. 2.

Der vil naturligvis gennem en ændring af filmloven kunne sikres kulturministeren en adgang til at hindre gennemførelse af institutbestyrelsens beslutninger om støtte.

Hvis filminstitutts støtteordning skal bringes i overensstemmelse med ordlyden i Forespørgsel nr. VII til statsministeren („gennemførelse af en ordning for bevillinger, der sikrer, at en minister *altid* inden for sit administrationsområde kan hindre en bevillings gennemførelse“), vil det imidlertid være nødvendigt at ændre filmloven således, at institutbestyrelsen ikke selvstændigt kan træffe afgørelser, men alene bliver indstillende myndighed i forhold til ministeren.

Kun en sådan ordning, der vil svare til teaterlovens støtteordning, hvorefter ministeren skal godkende teaterrådets beslutninger, vil give ministeren mulighed for *i alle tilfælde* at hindre gennemførelse af en bevilling.

En så radikal ændring af filmloven synes imidlertid af flere grunde meget betænkelig, ligesom en sådan ordning i forbindelse med filminstitutts løbende uddeling af støtte må anses for overordentlig upraktisk.

En anden mulighed er, at der indføres en ny bestemmelse i filmlovens § 11, stk. 2, hvori det fastsættes, at bestyrelsens afgørelser i visse nærmere angivne sager er endelige, f.eks. således: „Bestyrelsens afgørelser i henhold til punkt 8-12 er endelige“.

Det ville herved blive muligt for ministe-